

**КОНВЕНЦИЈА НА ОБЕДИНЕТИТЕ НАЦИИ ПРОТИВ ТРАНСНАЦИОНАЛНИОТ
ОРГАНИЗИРАН КРИМИНАЛ (КОНВЕНЦИЈАТА ОД ПАЛЕРМО) ОД 2000 ГОДИНА**

Член 1

Цел

Целта на оваа Конвенција е да ја унапреди и да ја направи поефикасна соработката меѓу земјите заради превенција и борба против транснационалниот организиран криминал.

Член 2

Употреба на термините

За целите на оваа Конвенција:

"Организирана криминална група" е група составена од три или од повеќе лица, којашто егзистира одреден период и дејствува со цел да изврши едно или повеќе сериозни казниви дела или казниви дела установени во оваа Конвенција, заради остварување на директна или индиректна финансиска корист или друг вид материјална корист.

"Сериозен криминал" е извршување на казниво дело за коешто е предвидена казна лишување од слобода - најмалку четири години или повеќе.

"Структурирана група" е група која што е формирана неслучајно, како група за моментално извршување на криминал. Членовите не мора да имаат формално дефинирани улоги, континуитет на членството или развиена структура.

"Сопственост" е средства од секаков вид - предметени или неопреметени, подвижни или неподвижни, опипливи или неопипливи, како и јавните исправи или инструменти за сопственост на, или интерес во ваквите добра.

"Приноси од криминал" е секој вид сопственост што произлегол од или е обезбеден - директно или индиректно - од извршеното казниво дело.

"Замрзнување или заплenuвање" е временна забрана за пренос, конверзија, располагање или движење на сопственоста, или времен надзор или контрола на сопственоста, врз основа на наредба донесена од суд или од друг надлежен орган.

"Конфискација", којашто вклучува и одземање - онаму каде што е соодветно, е трајно одземање на сопственоста по наредба на судот или на друг надлежен орган.

"Претходно казниво дело" е секој вид казниво дело како резултат на кое се генерирани приноси кои можат да станат предмет на казниво дело, како што е дефинирано во член 6 од оваа Конвенција.

"Контролирана испорака" е техника на пропуштање на недозволена или на сомнителна пратка со стока надвор од, преку или низ територијата на една или на повеќе држави, со знаење или под контрола на нејзините надлежни институции, во интерес на истрагата на казнивото дело или заради идентификација на лицата вклучени во извршувањето на казнивото дело.

"Регионална организација за економска интеграција" е организација формирана од државите во еден одреден регион, која нејзините членки ја овластиле во врска со работите уредени со оваа Конвенција и која е овластена, во согласност со нејзината внатрешна регулатива, за потпишување, ратификување, прифаќање, одобрување или пристапување кон неа. Референцата "држави-членки", според оваа Конвенција, ќе се применува и за овие организации, во границите на нивните овластувања.

Член 3

Рамка на апликација

1. Оваа Конвенција се однесува, доколку не е наведено поинаку, на превенцијата, истрагата и гонењето на:
 - a) казнивите дела установени согласно со членовите 5, 6, 8 и 23 од оваа Конвенција; и
 - b) сериозниот криминал дефиниран во член 2 од оваа Конвенција, во случај кога казнивото дело, по природа, е транснационално и во него е инволвирана организирана криминална група.
2. Во смисла на параграф 1 од овој член, казнивото дело е транснационално по својата природа доколку:
 - a) делото е извршено во повеќе од една држава; или
 - b) делото е извршено во една држава, но главниот дел од неговата подготовка, планирање, насочување или контрола се реализирал на територијата на друга држава;

- c) делото е извршено во една држава, од страна на организирана криминална група што врши криминални активности во повеќе од една држава;
- d) делото е извршено во една држава, но последиците се чувствуваат во друга држава.

Член 4

Заштита на суверенитетот

1. Државите-членки ќе водат сметка за нивните обврски коишто произлегуваат од оваа Конвенција, во смисла на доследност на принципите на суверенитет и територијален интегритет на државите и неинтервенирање во домашните работи на другите држави.
2. Оваа Конвенција не í дава никакво право на државата-членка да презема надлежности или да извршува функции на територијата на друга држава, доколку тие се резервирани исклучиво за властите на некоја друга држава, според нејзиното домашно право.

Член 5

Криминализација на учеството во организирана криминална група

1. Секоја држава-членка ќе усвои легислатива и други неопходни мерки, според кои делото ќе се третира како казниво тогаш кога е извршено намерно, односно кога:
 - a) Едното или двете следни кривични дела кои се разликуваат од оние кои вклучуваат обид или довршена криминална активност:
 - i) Согласно на едно или на повеќе лица за извршување на сериозно криминално дело - заради директно или индиректно остварување на финансиска или на друг вид материјална корист - и каде што, во согласност со домашното право, е вклучено дејствие преземено од еден од учесниците, како продолжение на согласноста или вклучување на организирана криминална група.
 - ii) Извршена од лице кое - со знаење на целта или на генералната криминална активност на организираната криминална група или знаејќи за нејзината намера за извршување на наведените казниви дела, зема активно учество во:
 - iii) криминалните активности на организираната криминална група;

- iv) другите активности на организираната криминална група, знаејќи дека неговото или нејзиното учество ќе придонесе за остварување на погоре опишаната криминална цел.
- б) Организирање, насочување, додавање, поттикнување, олеснување или советување при извршување на сериозно криминално дело, во што е вклучена организирана криминална група.
2. Знаењето, намерата, целта или договорот наведени во параграф 1 на овој член, можат да бидат изведени од објективни фактички околности.
3. Државите-членки чишто домашни закони бараат вклученост на организирана криминална група за кривичните дела установени во согласност со параграф 1 (а) (I) на овој член, ќе обезбедат дека нивните домашни закони ги опфаќаат сите видови сериозен криминал во кој се инволвирани организирани криминални групи. Таквите држави-членки, како и државите-членки чишто домашни закони бараат унапредување на договорот за целите на казнивите дела, установени во согласност со параграф 1 (а) (I) од овој член, треба да го информираат Генералниот секретар на Обединетите нации за времето на нејзиното потпишување или за депонирањето на инструментите за ратификација, прифаќање, одобрување или пристапување кон оваа Конвенција.

Член 6

Криминализација на перењето на приносите од криминал

1. Секоја држава-членка, во согласност со фундаменталните принципи на нејзиното домашно право, ќе ја прифати легислативата и другите мерки кои можат да бидат неопходни за установување како казниви дела, кога делото е извршено намерно и опфаќа:
- а) I) Замена или трансфер на имот, при што се знае дека ваквиот имот е принос од криминал, заради криење или преправање на недозволеното потекло на имотот или помагање на лице кое е инволвирано во извршување на претходно казниво дело, за да ги избегне легалните последици од неговата или од нејзината активност;
 - б) Криење или преправање на вистинската природа, изворот, локацијата, распоредот, движењето, сопственоста или на правата во однос на имотот, знаејќи дека таквиот имот е принос од криминал;
 - в) Субјект на основните концепти на нејзиниот правен систем:

- i) Стекнувањето, поседувањето или употребата на имотот, со тоа што во време на примањето се знае дека ваквата сопственост е принос од криминал;
- ii) Учество во, поврзаност со или заговор за извршување, обиди за извршување и за помагање, поттикнување, олеснување или советување при извршувањето на некое од казнивите дела установени во смисла на овој член.

2. Заради имплементирање или применување на параграф 1 од овој член:

- a) Секоја држава-членка ќе бара применување на параграф 1 од овој член, во најширока смисла, на претходните казниви дела;
- b) Секоја држава-членка ќе ги вклучи - како претходни казниви дела - сите видови сериозен криминал, како што е дефинирано во член 2 од оваа Конвенција, и казнените дела установени во согласност со членовите 5, 8 и 23 од оваа Конвенција. Во случаите кога легислативата на државите-членки содржи листа на специфични претходни казниви дела, во таквата листа треба да се вклучи широка рамка кривични дела поврзани со организираните криминални групи;
- c) За целите на потпараграфот б, претходните казниви дела ќе вклучуваат казниви дела извршени во или надвор од кривично-правната јурисдикција на државата-членка за којашто станува збор. Имено, казнивите дела извршени надвор од кривично-правната јурисдикција на државата-членка, ќе претставуваат претходни казниви дела само кога релевантното дејствие е казниво дело според домашното право на државата каде што е извршено и ќе биде казниво дело според законот на државата-членка која го имплементира или го применува овој член, доколку делото е извршено таму.
- d) Секоја држава-членка ќе обезбеди примероци од нејзините закони со кои е имплементиран овој член и од сите дополнителни измени на таквите закони или описи на истите кои ќе му бидат дадени на Генералниот секретар на Обединетите нации.
- e) Ако се бара, според фундаменталните принципи на домашното право на државата-членка, може да се обезбеди дека казнивите дела поместени во параграф 1 од овој член нема да се однесуваат на лицата кои претходно извршиле казниви дела.
- f) Знаењето, намерата или целта коишто се бараат како елементи на казнивото дело поместено во параграф 1 од овој член, можат да бидат изведени од објективни фактички околности.

Член 7

Мерки за борба против перењето пари

1. Секоја држава-членка:
 - a) Ќе утврди сеопфатен домашен режим на регулативи и супервизија за банките и за другите небанкарски финансиски институции и, онаму каде што е соодветно, за другите тела кои се особено чувствителни на перење пари - со компетентност, во смисла на застрашување и откривање на сите форми на перење пари. Овој режим треба да ги нагласи барањата за идентификација на странките, чувањето на досиејата и пријавувањето на сомнителните трансакции.
 - b) Ќе обезбеди, без прејудуцирање на членовите 18 и 27 од оваа Конвенција, дека административните, контролните, полициските (law enforcement) и другите служби посветени на сузбивање на перењето пари (вклучувајќи ги, онаму каде што е соодветно според домашното право, и судските органи) имаат можност да соработуваат и да разменуваат информации на национално и на меѓународно ниво, под условите пропишани во нејзиното домашно право, и - на крај - ќе имаат предвид дека установувањето на единицата за финансиски податоци ќе служи како национален центар за собирање, анализирање и за проценување на информациите во врска со потенцијалното перење пари.
2. Државите-членки ќе го имаат предвид имплементирањето на изводливите мерки за откривање и за следење на движењето на готовината и на соодветните платежни инструменти преку нивните граници, со ограничен промет, за да обезбеди точна употреба на информациите, и без какво било попречување на движењето на легитимниот капитал. Таквите мерки можат да вклучат барање индивидуалните лица или бизниси да го пријавуваат прекуграничниот трансфер на позначајно количество готовина и на соодветни вредносни инструменти.
3. При воспоставувањето домашен регулаторен и супервизорски режим, според овој член, и без прејудуцирање на кој било друг член на оваа Конвенција, државите-членки се повикуваат да ги земат предвид релевантните иницијативи на регионалните, меѓурегионалните и мултилатералните организации против перење пари.
4. Државите-членки ќе настојуваат да развијат и да промовираат глобална, регионална, подрегионална и билатерална соработка меѓу судските, полициските (law enforcement) и финансиските контролни институции, со цел да се сузбие перењето пари.

Член 8

Криминализација на корупцијата

1. Секоја држава-членка ќе ја усвои легислативата и другите мерки коишто ќе бидат неопходни за третирање на делата како казниви дела, во случај кога намерно е:
 - a) Дадено ветување или на јавниот службеник - директно или индиректно - му е понудена или дадена несоодветна предност, за него или за друга личност или субјект, со цел службеното лице да постапи или да се воздржи од постапување при извршувањето на неговите/нејзините службени должности.
 - b) Побарана или примена - од страна на јавниот службеник, директно или индиректно - несоодветна корист, за него или за друго лице и субјект, со цел службеникот да постапи или да се воздржи од постапување при извршувањето на неговите/нејзините службени должности.
2. Секоја држава-членка ќе го има предвид усвојувањето на легислативата и другите мерки кои можат да бидат неопходни за установување на дејствијата наведени во параграф 1 од овој член како казниви дела, со вклучување на странско јавно службено лице или на меѓународен цивилен службеник. Исто така, секоја држава-членка ќе го има предвид установувањето на другите форми на корупција како казниви дела.
3. Секоја држава-членка, исто така, ќе ги усвои мерките што ќе бидат неопходни за утврдување на учеството - како соизвршител - во казнивото дело, установено во согласност со овој член.
4. За целите на параграф 1 од овој член и од член 99, под "јавно службено лице" ќе се подразбира лице со јавна должност или лице коешто обезбедува јавен сервис, како што е дефинирано во домашното право и како што се бара во казненото право на државата во којашто лицето ја извршува функцијата.

Член 9

Мерки против корупцијата

1. Во дополнение на мерките предвидени во член 8 од оваа Конвенција, секоја држава-членка - до соодветен степен и конзистентно со нејзиниот правен систем - ќе усвои легислатива, административни или други ефикасни мерки за да го обезбеди интегритетот и да ја спречи, открие и да ја казни корупцијата на јавните службени лица.

2. Секоја држава-членка треба да преземе мерки за обезбедување ефикасна акција на нејзините власти за превенција, откривање и казнување на корупцијата на јавните службени лица, вклучувајќи и обезбедување на овие лица од разните облици на застрашување и несоодветно влијание на нивните активисти.

Член 10

Одговорност на правните лица

1. Секоја држава-членка ќе ги усвои мерките коишто се неопходни, конзистентно со нејзините правни принципи, за утврдување на одговорноста на правните лица за учество во сериозно криминално дело во кое е инволвирана организирана криминална група и за казниви дела установени во согласност со членовите 5, 6, 8 и 23 од оваа Конвенција.
2. Предмет на правните принципи на државата-членка е одговорноста на правните лица, која може да биде кривична, граѓанска или административна.
3. Ваква одговорност ќе биде, без прејудување, кривичната одговорност на физичките лица кои ги извршиле казивите дела.
4. Секоја држава-членка ќе обезбеди дека правните лица кои се одговорни, согласно со овој член, ќе бидат подложени на ефективни, пропорционални кривични или некривични санкции, вклучувајќи и монетарни санкции.

Член 11

Гонење, обвинување, пресудување и казнување

1. Секоја држава-членка ќе овозможи извршувањето на казивото дело, установено во согласност со членовите 5, 6, 8 и 23 од оваа Конвенција, да подлежи на санкционирање, при што ќе се земе предвид тежината на ова казниво дело.
2. Секоја држава-членка ќе настојува да ги обезбеди сите дискрециони правни мерки, кои - според нејзиното домашно право во врска со обвинувањето на лица поради сторено казниво дело, содржани во оваа Конвенција - ќе се применуваат на начин што ќе овозможи максимална ефикасност на полициските мерки во однос на тие казниви дела и во согласност со потребата за попречување на извршувањето на овие казниви дела.
3. Во случај на казивите дела установени во согласност со членовите 5, 6, 8 и 23 од оваа Конвенција, секоја држава-членка ќе преземе соодветни мерки, според нејзиното домашно право и во согласност со почитувањето на правата на одбраната, барајќи да се обезбедат такви услови во врска со одлуките донесени од

независен суд, при што ќе се земе предвид потребата да се обезбеди присуство на бранител во следните дејствија од кривичната постапка.

4. Секоја држава-членка треба да обезбеди дека нејзините судови или другите компетентни власти ја имаат предвид сериозноста на казнените дела содржани во оваа Конвенција, при разгледувањето на можноста за предвременно ослободување или за условно казнување на лицата обвинети за вакви казниви дела.
5. Секоја држава-членка, секогаш кога е можно, во нејзиното домашно право ќе внесе уредба за ограничување на временскиот период кога ќе почнуваат постапките за секое казниво дело содржано во оваа Конвенција и подолг период во случај кога наводниот сторител ја избегнува правдата.
6. Ништо содржано во оваа Конвенција нема да ги наруши принципите според кои описот на казнените дела, установени со оваа Конвенција, и применливата правна одбрана или другите правни принципи со кои се контролира законитоста на дејствието, се резервирани за домашното право на земјата-членка и дека таквите казниви дела ќе бидат гонети и казнети, во согласност со тоа право.

Член 12

Конфискација и заплenuвање

1. Државите-членки ќе ги усвојат - до највисок можен степен, во рамките на нивниот домашен правен систем - мерките што се неопходни за да се овозможи конфискација на:
 - a) Приносите од криминал стекнати со казнивите дела опфатени со оваа Конвенција или имотот, во вредност којашто кореспондира со таквите приноси.
 - b) Сопственоста, опремата или другите средства употребени во или одредени за употреба во казнивите дела содржани во оваа Конвенција.
2. Државите-членки ќе ги донесат мерките што ќе бидат неопходни за да овозможат идентификација, потрага, смрзнување или заплenuвање на секој предмет наведен во параграф 1 од овој член - заради евентуална конфискација.
3. Доколку приносите од криминал се трансформирани или претворени - делумно или целосно - во друг вид сопственост, оваа сопственост задолжително ќе подлежи на мерките наведени во овој член.

4. Доколку приносите од криминал се смешани со сопственост стекната по легитимен пат, ваквата сопственост - без претходна примена на мерките поврзани со замрзнувањето или со заплenuвањето - ќе подлежи на конфискација, до проценетата вредност на измешаните приноси.
5. Добивката или другите привилегии остварени преку приноси од криминал, од сопственост во којашто приносите од криминал се трансформирани или заменети со или од имот со кој се измешани придобивките од криминалот, исто така задолжително подлежи на мерките наведени во овој член, во истата смисла и на истото рамниште како и приносите од криминал.
6. За целите на овој член и на член 13, секоја држава-членка ќе ги овласти нејзините судови или другите надлежни служби да наредат банкарските, финансиските или комерцијалните досиеја да бидат достапни или да се запленаат. Државите-членки нема да ги избегнуваат активностите наведени во овој параграф, врз основа на банкарска тајна.
7. Државите-членки можат да ја разгледаат можноста да бараат сторителот да го докажува законското потекло на приносите од криминал или потеклото на другиот имот подложен на конфискација, до степен до кој ваквото барање е конзистентно со принципите на нивното домашно право и со природата на судските и на другите постапки.
8. Одредбите од овој член не треба да бидат конструирани така што ќе ги прејудуваат правата на чесните трети страни.
9. Ништо содржано во овој член не смее да влијае на принципот според кој мерките коишто ги наведува ќе бидат дефинирани и применувани во согласност со одредбите на домашното право на државата-членка.

Член 13

Меѓународна соработка за целите на конфискацијата

1. Државата-членка која ќе добие барање од друга држава-членка, која има правна надлежност над казнивото дело содржано во оваа Конвенција - за конфискација на приносите од криминал, имотот, опремата и други работи, наведени во член 12 параграф 1 од оваа Конвенција, кои се наоѓаат на нејзината територија - до највисокиот можен степен, според домашниот правен систем - е должна:

- a) Да го достави барањето за извршување на наредбата за конфискација до нејзините компетентни органи и, доколку ваквото барање е доставено, да придонесе за неговата реализација; или
 - b) Да достави до нејзините компетентни органи, со определба таа да се оствари до степен до којшто тоа се бара од неа, наредба за конфискација, издадена од суд на територијата на државата-членка која тоа го бара, во согласност со член 12, параграф 1 од оваа Конвенција, доколку тоа се однесува на приносите од криминал, имотот, опремата или други работи наведени во член 12, параграф 1 кои се наоѓаат на територијата на државата-членка од која се бара тоа.
2. Следејќи го барањето од друга држава-членка којашто има јурисдикција над казнивите дела содржани во оваа Конвенција, државата-членка од којашто се бара тоа, ќе преземе мерки за идентификација, откривање и за смрзување или одземање на приносите од криминал, како и на имотот, опремата или на другите работи наведени во член 12, параграф 1 од оваа Конвенција - заради евентуална конфискација, којашто ќе биде побарана од државата-членка (барател), или следејќи го барањето од параграф 1 од овој член, од државата-членка од која се бара.
 3. Одредбите од член 18 од оваа Конвенција се применуваат *mutatis mutandis* на овој член. Во дополнение на информацијата наведена во член 18, параграф 15, барањата направени во согласност со овој член ќе содржат:
 - a) Во случај на барање содржано во параграф 1 (а) на овој член, опис на сопственоста што треба да биде конфискувана и изјава - со факти - од државата-членка (барател). Тоа ќе биде доволно за државата-членка од којашто се бара, да побара налог - според нејзиното домашно право.
 - б) Во случај на барање коешто се однесува на параграф 1 (б) од овој член, потребен е правно прифатлив примерок од наредбата за конфискација на којашто е засновано барањето, издадено од државата-членка (барател), и изјава за фактите и информација за степенот до кој е побарано извршување на барањето.
 - в) Во случај на барање коешто се однесува на параграф 2 од овој член, изјава за фактите од државата-членка (барател) и опис на бараните активности.
 4. Одлуките или акциите предвидени во параграфите 1 и 2 од овој член ќе бидат преземени од страна на државата-членка од којашто се бара, во согласност со и според одредбите на нејзиното домашно право и нејзините процесни принципи или

врз основа на билатерален или мултилатерален договор, спогодба или друг документ на којшто можат да се засноваат релациите со државата-членка (барател).

5. Секоја држава-членка ќе достави до Генералниот секретар на Обединетите нации копии од нејзините закони и од нејзината регулатива, коишто се однесуваат на овој член, и од сите дополнителни измени на овие закони и на регулативата.
6. Ако државата-членка избере спогодбено, врз основа на соодветен договор, да ги прифати мерките наведени во параграфите 1 и 2 од овој член, таа држава-членка ќе ја смета оваа Конвенција како неопходна и доволна основа за договор.
7. Соработката во врска со овој член може да биде одбиена од страна на државата-членка, доколку казнивото дело на коешто се однесува барањето не е казниво дело содржано во оваа Конвенција.
8. Одредбите на овој член не треба да бидат конструирани така што ќе ги прејудуваат правата на трети страни.
9. Државите-членки ќе го разгледаат склучувањето билатерални или мултилатерални договори, спогодби или аранжмани за зголемување на ефикасноста на меѓународната соработка, којашто се однесува на овој член.

Член 14

Располагање со конфискуваниот имот

1. Приносите од криминал или сопственоста конфискувана од држава-членка, според член 12 или член 13, параграф 1 од оваа Конвенција, ќе бидат ставени на располагање на таа држава-членка, во согласност со нејзиното домашно право и во согласност со нејзините административни постапки.
2. Кога се постапува по барањето на друга држава-членка, во согласност со член 13 од оваа Конвенција, државите-членки - до степенот што го дозволува домашното право и доколку е побарано токму тоа, првенствено ќе го разгледуваат прашањето за враќањето на конфискуваните криминални приноси или имот до државата-членка (барател), така што таа може да им даде компензација на жртвите од криминалот или да им ги врати ваквите приноси од криминал или имот на нивните легитимни сопственици.

3. Кога се постапува по барањето од друга држава-членка, во согласност со член 12 и 13 од оваа Конвенција, државата-членка може специјално да го земе предвид заклучувањето на договорите или аранжманите за:
 - a) Донирање на вредноста од ваквите приноси од криминал, имотот или средствата остварени со продажба на ваквите приноси од криминал или на имотот или дел од нив, на сметка создадена во согласност со член 30 параграф 2 (в) од оваа Конвенција, и на меѓувладините тела специјализирани за борба против организираниот криминал.
 - b) Делење на ваквите приноси од криминал или на имотот и средствата остварени со продажба на ваквите приноси од криминал или на имотот, со другите држави-членки - на редовна или "од случај до случај" основа, во согласност со нејзиното домашно право или нејзините административни постапки.

Член 15

Правна надлежност

1. Секоја држава-членка ќе ги усвои мерките што ќе бидат неопходни за утврдување на нејзината правна надлежност над казнивите дела установени во согласност со член 5, 6, 8 и 23 од оваа Конвенција, кога:
 - a) Казнивото дело е извршено на територијата на таа држава-членка; или
 - b) Казнивото дело е извршено на брод што плови под знамето на државата или во авион кој е регистриран според законите на таа држава, во времето кога е сторено казнивото дело.
2. Според член 4 од оваа Конвенција, државата-членка, исто така, може да воспостави правна надлежност над кое било казниво дело кога:
 - a) Казнивото дело е извршено против државјанин на таа држава-членка;
 - b) Казнивото дело е извршено од државјанин на таа држава-членка или од лице без државјанство, коешто има престојувалиште на нејзина територија; или
 - c) Казнивото дело е:
 - i) Едно од оние утврдени во согласност со член 5, параграф 1 од оваа Конвенција и е извршено надвор од нејзината територија, во врска со извршувањето на сериозен криминал на нејзината територија;

- ii) Едно од оние утврдени во согласност со член 6, параграф 1 (б) (и) од оваа Конвенција и е извршено надвор од нејзината територија, во врска со извршување на казниво дело, установено во согласност со член 6, параграф 1 (а) (и) или (и) или (б) (и) од оваа Конвенција, на нејзината територија.
3. За целите на член 16, параграф 10 од оваа Конвенција, секоја држава-членка ќе ги усвои мерките што ќе бидат неопходни за установување на нејзината правна надлежност над казнивите дела содржани во оваа Конвенција, кога потенцијалниот сторител се наоѓа на нејзината територија и таа не го екстрадира ова лице единствено врз основа на тоа што тој или таа е нејзин државјанин.
 4. Секоја држава-членка може, исто така, да ги усвои мерките што ќе бидат неопходни за установување на нејзината правна надлежност над казнивите дела содржани во оваа Конвенција, кога потенцијалниот сторител е присутен на нејзината територија, а таа не го екстрадира.
 5. Ако државата-членка која ја спроведува нејзината правна надлежност, според параграф 1 или 2 од овој член, е известена или на друг начин дознала дека една или повеќе други држави-членки спроведуваат истрага, гонење или судска постапка во врска со истото дејствие, надлежните власти на овие држави, доколку е потребно, ќе се консултираат една со друга, во смисла на координирање на нивните акции.
 6. Без прејудиирање на нормите од генералното меѓународно право, оваа Конвенција не ја исклучува примената на некоја кривично-правна надлежност установена од државата-членка, во согласност со нејзиното домашно право.

Член 16

Екстрадиција

1. Овој член ќе се однесува на казнивите дела од оваа Конвенција или во случај кога казнивото дело, опфатено со член 3, параграф 1 (а) или (б), вклучува организирана криминална група, а лицето на кое се однесува барањето за екстрадиција се наоѓа во државата-членка од којашто се бара; притоа се предвидува дека криминалното дело за коешто се бара екстрадицијата е казниво според домашното право на двете држави-членки.
2. Ако барањето за екстрадиција вклучува неколку одделни сериозни казниви дела, од кои некои не се опфатени со овој член, државата од која се бара може да го применува овој член во однос на споменатите казниви дела.

3. Секое од казнивите дела на кое се однесува овој член ќе се смета како екстрадирачко казниво дело и тоа ќе биде вклучено во секој постоечки договор за екстрадиција меѓу државите-членки. Државите-членки прифаќаат да ги вклучат овие казниви дела како екстрадирачки казниви дела во секој договор за екстрадиција што ќе биде склучен меѓу нив.
4. Ако државата-членка, која како услов за екстрадирање го поставува постоењето на договорот, добие барање за екстрадиција од друга држава-членка со којашто нема договор за екстрадиција, таа може да ја смета оваа Конвенција како правна основа за екстрадиција, во смисла на секое казниво дело на коешто се однесува овој член.
5. Државите-членки кои ја условуваат екстрадицијата со постоење договор:
 - a) При депонирањето на нивните документи за ратификација, прифаќање, одобрување или пристапување кон оваа Конвенција, ќе го информираат Генералниот секретар на Обединетите нации за тоа дали тие ќе ја прифатат оваа Конвенција - како легална основа за соработка со другите држави-членки кои се потписнички на Конвенцијата во однос на екстрадицијата;
 - b) Доколку не ја прифатат оваа Конвенција како правна основа за соработка при екстрадицијата, ќе бараат - тогаш кога е соодветно - да склучат договори за екстрадиција со други држави-членки кои ја прифатиле оваа Конвенција, со цел да се овозможи имплементација на овој член.
6. Државите-членки кои не ја условуваат екстрадицијата со постоење на договор, ќе ги прифатат меѓу себе казнивите дела на кои се однесува овој член како екстрадирачки казниви дела.
7. Екстрадицијата ќе биде можна според условите пропишани со домашното право на државата-членка од којашто се бара, или според соодветни договори за екстрадиција, вклучувајќи ги - меѓу другото - и условите во врска со барањето за минимум казнување за екстрадиција и основите според кои државата-членка од којашто се бара екстрадицијата може да ја одбие.
8. Државите-членки, според нивното домашно право, ќе настојуваат да ги забрзаат процедурите за екстрадиција и да го поедностават евидентирањето на барањата во врска со тоа, имајќи го предвид секое казниво дело на кое се однесува овој член.

9. Според одредбите од нејзиното домашно право и нејзините договори за екстрадиција, државата-членка од којашто се бара дозвола за екстрадиција, доколку е уверена дека околностите гарантираат и дека се итни, може да одговори на барањето од државата-барател, да го задржи лицето чијашто екстрадиција е барана и кое се наоѓа во притвор на нејзината територија или да преземе други соодветни мерки за да го обезбеди неговото или нејзиното присуство во екстрадиционите постапки.
10. Државата-членка на чијашто територија е пронајден наводниот сторител на казнивото дело, доколку не го екстрадира таквото лице во согласност со казнивото дело на коешто се однесува овој член, единствено врз основа на тоа дека тој или таа се нејзини државјани, ќе биде обврзана - врз основа на барањето на државата-членка што бара екстрадиција - да го достави случајот - без одлагање - до нејзините надлежни служби, заради покренување обвинение. Овие служби ќе ги донесат своите одлуки и ќе ја спроведат нивната постапка, на ист начин како и во случај на кое било казниво дело, во согласност со домашното право на државата-членка. Заинтересираните држави-членки ќе соработуваат меѓу себе, особено на процесните и на доказните аспекти, за да обезбедат ефикасност од таквото обвинување.
11. Секогашшкого државата-членка е овластена, според нејзиното домашно право, да екстрадира или да предаде еден од нејзините државјани, но само под услов лицето да биде вратено во таа држава-членка заради издржување на казната, како резултат на судска одлука или постапки за кои била барана екстрадицијата или предавањето, и доколку таа држава-членка и државата-членка којашто е барател на екстрадицијата на лицето се согласат со ова мислење и со другите услови кои можат да ги сметаат за соодветни. Вака условената екстрадиција или предавање ќе бидат доволни за откажување од обврската наведена во параграф 10 од овој член.
12. Доколку екстрадицијата, побарана заради спроведување на казната, е одбиена затоа што и бараното лице е државјанин на државата-членка од којашто се бара дозвола, таа - во услови кога нејзиното домашно право го дозволува тоа и кога тоа е во согласност со барањето на ова право, по барањето на државата-членка барател ќе ја разгледа можноста за извршување на казната којашто била изречена според домашното право на државата-членка барател или на преостанатиот дел од неа.
13. На секое лице за кое се водат постапки во врска со какво било казниво дело од овој член, ќе му биде гарантирано фер однесување во сите фази од постапките,

вклучувајќи и уживање на сите права и гаранции обезбедени со домашното право на државата-членка на чијашто територија се наоѓа лицето.

14. Ништо во оваа Конвенција не треба да се интерпретира како наметнување обврска за екстрадирање, доколку државата-членка од којашто се бара екстрадицијата има сериозна причина да верува дека барањето е направено со цел да се обвини или да се казни некое лице за сметка на неговиот пол, раса, религија, националност, етничка припадност или политички определби или доколку смета дека прифаќањето на барањето би можело да биде причина за прејудиирање на положбата на лицето за секоја од наведените основи.
15. Државите-членки не можат да одбијат барање за екстрадиција само поради фактот што казнивото дело може да се однесува на фискалната материја.
16. Пред да ја одбие екстрадицијата, државата-членка од којашто се бара дозвола за екстрадиција, кога тоа е соодветно или кога тоа го бара државата-членка барател, ќе се консултира со државата-членка барател за да ѝ обезбеди доволно можности да ги презентира нејзините мислења и да обезбеди информација релевантна за нејзиното тврдење.
17. Државите-членки ќе настојуваат да склучат билатерални или мултилатерални договори или аранжмани за остварување или за подигнување на ефикасноста при екстрадицијата.

Член 17

Трансфер на осудените лица

Државите-членки можат да ја разгледаат можноста за склучување билатерални или мултилатерални договори или аранжмани за трансфер преку нивна територија на лицата осудени на казна затвор или други форми на лишување од слобода, за казнивите дела на кои се однесува овој член, во смисла на тоа дека тие можат да ја комплетираат нивната пресуда.

Член 18

Заемна правна помош

1. Државите-членки ќе си дозволат една на друга најшироки мерки на меѓусебна правна помош - во рамките на условите пропишани во домашната легислатива - во истрагите, гонењата и во правосудните процедури во врска со казнивите дела содржани во оваа Конвенција, како што е предвидено во член 3, и реципрочно спроведување на слична асистенција, кога државата-членка барател има разумна

основа да се сомнева дека казнивото дело содржано во член 3, параграф 1 (а) или (б) е транснационално, а жртвите, сведоците, имотите, средствата или доказите за овие казниви дела се наоѓаат во државата-членка од којашто се бара дозвола и дека во казните дела се вклучени организирани криминални групи.

2. Меѓусебната правна помош ќе биде дозволена до најголем можен степен, според надлежните закони, договори и аранжмани на државата-членка од којашто се бара одобрение, при што ќе се почитуваат истрагите, обвинувањата и правните процедури кои се однесуваат на казните дела, за кои може да биде одговорно правно лице, во согласност со член 10 од оваа Конвенција, во државата-членка барател.
3. Заемната правна помош, според овој член, може да биде дозволена кога ќе се бара за некоја од следниве цели:
 - a) За да се обезбеди сведочење или докази од лица;
 - b) Како ефикасна помош за правосудните документи;
 - c) Заради пребарување, заплenuвање и смрзнување;
 - d) Заради пребарување на места и на објекти;
 - e) За да се обезбедат информации, евиденциски прашања (и експертски проценки);
 - f) За да обезбедат оригиналите или заверените копии од релевантните документи и записници, вклучувајќи ги и државните, банкарските, финансиските, корпорацииските или бизнис-записниците;
 - g) За да се идентификуваат или да се пронајдат приносите од криминал, имотот, предметите или другите работи - со цел да се евидентираат;
 - h) За да се олесни доброволното појавување на лицата во државата-членка барател;
 - i) Како друг вид помош, којашто не е во спротивност со домашното право на државата-членка од којашто се бара одобрението.
4. Без прејудуирање на домашното право, компетентните органи на државата-членка можат, без претходно барање, да ја пренесат информацијата во врска со криминалните работи до компетентен орган во друга држава-членка, тогаш кога тие

веруваат дека оваа информација би можела да им помогне на органите во преземањето или во успешното завршување на истрагите и на кривичните процесни дејствија или дека би можела да резултира со писмено барање, формулирано од државата-членка, според оваа Конвенција.

5. Пренесувањето на информацијата, според параграф 4 од овој член, ќе биде без прејудување на истрагите и на кривично-правните процедури во државата каде што надлежните органи ја обезбедиле информацијата. Надлежните органи кои ја добиле информацијата ќе се придржуваат кон барањето информацијата да остане доверлива - дури и привремено - или до ограничувања на нејзината употреба. Сепак, ова нема да ја спречи државата-членка барател да настојува да ги открие информациите кои се ослободувачки за обвинетото лице. Во тој случај, државата-членка примател ќе го евидентира пренесувањето од државата-членка пред да го обелодени и, доколку се бара, ќе се консултира со државата-членка пренесувач. Ако, во исклучителен случај, претходното заведување не е можно, државата-членка примател ќе ја извести државата-членка пренесувач за обелоденувањето, без задржување.
6. Одредбите од овој член не влијаат на обврските од некој друг договор, билатерален или мултилатерален, кој ја уредува, целосно или делумно, заемната правна помош.
7. Параграфите од 9 до 29 од овој член се однесуваат на барањата направени според овој член, доколку државите-членки за кои станува збор не се ограничени со договор за меѓусебна правна помош. Доколку овие држави-членки се ограничени со ваков договор, соодветните одредби од тој договор ќе бидат во сила доколку државите-членки не се согласат да постапуваат по параграфите 11 до 29 од овој член. Државите-членки се охрабруваат да ги применуваат овие параграфи, доколку тие ја олеснуваат соработката.
8. Државите-членки нема да отстапат од давањето заемна правна помош, според овој член, врз основа на банковна тајна.
9. Државите-членки можат да отстапат од давањето заемна правна помош, според овој член, врз основа на непостоење на двојна инкриминираност. Сепак, државата-членка од којашто се бара помош може, кога тоа е соодветно, да обезбеди помош, до степенот до кој таа дискреционо одлучува, без оглед на тоа дали кодексот го содржи казнивото дело според домашното право на државата-членка од којашто се бара помош.
10. Лицето кое е задржано или издржува казна на територијата на една држава-членка, а се бара од страна на друга држава-членка - заради идентификување, сведочење

или за на друг начин да помогне во обезбедувањето докази за истрагите, обвинувањата или за судските постапки во врска со казнивите дела содржани во оваа Конвенција, може да биде пренесено само доколку се исполнети следниве услови:

- a) Лицето слободно ја дава својата согласност;
- b) Надлежните органи од двете држави-членки се согласни да ги спроведуваат наведените услови - на, според нив, најсоодветниот начин.

11. За целите на параграф 10 од овој член:

- a) Државата-членка во која е пренесено лицето, ќе има овластување и обврска да го чува пренесеното лице во притвор, освен ако државата-членка од каде што е пренесено лицето не побарала или не одобрила нешто друго.
- b) Државата-членка во која е пренесено лицето, без одлагање, има обврска да го врати лицето во притвор во државата-членка од каде што претходно било земено, доколку не е поинаку договорено меѓу надлежните органи на двете држави-членки.
- c) Државата-членка во која е пренесено односното лице, нема да бара од државата-членка од каде што било пренесено лицето да иницира постапка за екстрадиција за негово враќање.
- d) На пренесеното лице ќе му биде намалена изречената казна од државата од каде што тој/таа бил пренесен (а), за онолку време колку што бил во притвор во државата од каде што тој/таа бил пренесен (а).

12. Доколку државата-членка од каде што лицето ќе биде пренесено, согласно со параграфите 10 и 11 од овој член, е согласна дека тоа лице, без оглед на неговото/нејзиното државјанство, нема да биде обвинето, задржано, казнето или подложено на други ограничувања на неговата или нејзината лична слобода на територијата на државата каде што ќе биде пренесено - поради дејствија, пропусти или пресуди пред неговото или нејзиното заминување од територијата на државата од каде што лицето било пренесено.

13. Секоја држава-членка ќе одреди централен орган кој ќе биде надлежен и овластен да ги прифати барањата за заемна правна помош и да ги изврши или истите да ги пренесе до органите надлежни за спроведувањето. Кога државата-членка има посебна област или територија, со посебен систем за меѓусебна правна помош, таа

може да назначи специјален централен орган кој ќе ја има истата функција за таа област или територија. Централните органи ќе го обезбедат брзото и точното извршување или пренесување на добиените барања. Кога централниот орган ќе го пренесе барањето за извршување до надлежниот орган, тој ќе го охрабри брзото и точно извршување на барањето од страна на компетентниот орган. Генералниот секретар на Обединетите нации ќе биде известен за централниот орган определен за таа цел, во моментот кога секоја држава-членка ќе ги депонира нејзините инструменти за ратификација, прифаќање, одобрување или за приоѓање кон оваа Конвенција. Барањата за меѓусебна правна помош секаков вид комуникација во врска со тоа, ќе бидат пренесени до централните органи определени од државите-членки. Ова барање, без прејудување на правото на државата-членка, ќе биде адресирано до неа - по дипломатски канали и во итни случаи, кога страните се согласни, преку меѓународната криминалистичка организација, доколку е можно.

14. Барањата ќе бидат поднесени писмено или, кога е можно, со кои било средства што можат да произведат писмен запис, на јазик прифатлив за државата-членка од којашто се бара, под услови што ја дозволуваат автентичност. Генералниот секретар на Обединетите нации ќе биде известен за јазикот или за јазиците прифатливи за секоја држава-членка, во моментот на депонирањето на нејзиниот инструмент за ратификација, прифаќање или одобрување или приоѓање кон оваа Конвенција. Во итни случаи, како и во случај кога државите-членки се согласни, барањата можат да бидат поднесени усно, но ќе бидат потврдени во писмена форма.

15. Барањето за меѓусебна правна помош ќе го содржи следново:

- a) Идентитетот на органот што го поднел барањето;
- b) Предметот на работа и природата на истрагата, гонењето или на судската процедура на која се однесува барањето и името и функциите на органот што ја спроведува истрагата, обвинувањето или судското постапување;
- c) Збир од релевантни факти во врска со барањето за помош, со правосудни документи;
- d) Опис на помошта и детали за секоја конкретна процедура којашто ја бара државата-членка барател;
- e) Онаму каде што е можно, идентитетот, локацијата и државјанството на секое опфатено лице; и

- f) Целта за која се бараат доказите, информациите или активностите.
16. Државата-членка од којашто се бара помош, може да побара дополнителни информации, доколку тие ѝ се потребни за извршување на барањето, во согласност со нејзиното домашно право или кога тоа може да го олесни извршувањето.
17. Барањето ќе биде извршено во согласност со домашното право на државата-членка од којашто се бара и помош - кога тоа не е спротивно со домашното право на државата-членка од којашто се бара помош и кога е можно, во согласност со процедурите наведени во барањето.
18. Секогаш кога е можно и кога тоа е во согласност со фундаменталните принципи на домашното право, кога лицето е на територијата на држава-членка и кога ќе биде сослушано - како сведок или како експерт - од страна на судските органи на друга држава-членка, првата држава-членка може, по барање на втората, да дозволи сослушување преку видеоконференција, доколку не е можно или доколку не е пожелно лицето да се појави лично на територијата на државата-членка барател. Државите-членки можат да се согласат во тоа сослушувањето да биде извршено од правосудните органи на државата-членка барател и во присуство на правосудните органи на државата-членка од која се бара помош.
19. Државата-членка барател нема да ги пренесе или да ги употреби информациите или доказите добиени од државата од којашто се бара помош при истраги, обвинувања и судски процедури надвор од оние наведени во барањето, без претходна согласност од државата-членка од којашто се бара помош. Ништо во овој параграф не смее да ја спречи државата-членка барател во тоа во постапката да открие изнесување информации или докази кои одат во прилог на обвинетото лице. Потоа, државата-членка барател ќе ја извести државата-членка од која се бара помош, пред да објави и - ако е побарано - да се консултира со државата-членка од којашто се бара помош. Доколку, во исклучителен случај, претходното известување не е можно, државата-членка барател за објавувањето ќе ја информира државата-членка од којашто се бара помош, без одлагање.
20. Државата-членка барател може да побара од државата-членка од којашто се бара помош да ги чува доверливо фактите и содржината на барањето, освен до оној степен што е неопходен за да се изврши барањето. Ако државата-членка од којашто се бара помош не може да го исполни барањето за доверливост, таа треба брзо да ја информира државата-членка барател.

21. Заемната правна помош може да биде одбиена:
- a) Доколку барањето не е направено во согласност со одредбите од овој член;
 - b) Ако државата-членка од којашто се бара помош смета дека извршувањето на барањето изгледа како прејудирање на нејзиниот суверенитет, безбедност, јавен поредок или на другите есенцијални интереси;
 - c) Ако на властите на државата-членка од којашто се бара помош, со нејзиното домашно право им е забрането да преземаат активности во врска со слични казниви дела кои биле предмет на истрага, обвинување или судски процедури, според нејзината правна надлежност;
 - d) Ако одобрувањето на барањето за заемна правна помош би било спротивно на правниот систем на државата-членка од којашто се бара помош;
22. Државите-членки нема да одбијат барање за меѓусебна правна помош затоа што казнивото дело содржи фискални работи.
23. Ќе бидат прецизирани причините за секое одбивање на меѓусебната правна помош.
24. Државата-членка од којашто се бара помош, ќе го изврши барањето за меѓусебна правна помош во најкус временски рок, и целосно ќе ја преземе одговорноста, колку што е можно, за сите крајни рокови наведени од страна на државата-членка барател и за причините кои се наведени во барањето. Државата-членка од којашто се бара помош, ќе одговори на разумните барања на државата-членка барател за направениот прогрес во однос на барањето. Државата-членка барател брзо ќе ја извести државата-членка од којашто се бара помош, кога помошта што била побарана веќе не е потребна.
25. Заемната правна помош може да биде одложена од страна на државата-членка од којашто се бара помош, врз основа на оценките дека тоа може да го попречи текот на истрагата, обвинувањето или судското постапување.
26. Пред одбивање на барањето во врска со параграф 21 од овој член или пред одлагање на неговото извршување, според параграф 25, државата-членка од којашто се бара помош ќе се консултира со државата-членка барател, за да утврди дека помошта може да биде одобрена врз основа на определени услови, коишто се неопходни. Ако државата-членка барател прифати помош според овие услови, таа ќе се согласи со исполнување на условите.

27. Без прејудицирање на барањето според параграф 12 од овој член, сведок, експерт или друго лице кое, по барање на државата-членка барател, ќе се согласи со тоа да даде докази во постапката или да помогне во истрагата, обвинувањето или правосудното постапување на територијата на државата-членка барател, нема да биде обвинет, задржан, казнет или подложен на други ограничувања на неговата/нејзината лична слобода на нејзина територија, во врска со постапки, пропусти или обвинувања пред неговото/нејзиното заминување од територијата на државата-членка од којашто се бара помош. Овие безбедносни инструменти ќе престанат да важат кога сведокот, вештакот или некое друго лице кое ги имало, во период од 15 последователни дена, или за некој период договорен меѓу државите-членки, од денот кога е официјално известен дека на правосудните органи веќе не им е неопходно неговото или нејзиното присуство, можел(а) да замине, но и покрај тоа доброволно останува на територијата на државата-членка барател или, по напуштањето, се враќа - по негова или по нејзина сопствена желба.
28. Редовните трошоци од извршувањето на барањето ќе бидат на товар на државата-членка од којашто се бара, освен ако не е договорено поинаку од страна на заинтересираните држави-членки. Кога за остварување на барањето се потребни значајни или невообичаено големи трошоци, државите-членки ќе се консултираат за да ги утврдат роковите и условите под кои ќе биде извршено барањето, како и за начинот на обезбедување на трошоците.
29. Државата-членка од која се бара помош:
- a) Ќе обезбеди за државата-членка барател примероци од државните извештаи, документи или информации кои се во нејзина сопственост и кои, според нејзините закони, се достапни за јавноста.
 - b) Може, според нејзиното гледање на нештата, да обезбеди за државата-членка барател - целосно, делумно или под услови под кои тоа изгледа соодветно - примероци од сите државни извештаи, документи или информации во нејзина сопственост, кои - според нејзиното домашно право, генерално не се достапни за јавноста.
30. Државите-членки, доколку е неопходно, ќе ја разгледаат можноста за склучување билатерални или мултилатерални договори или аранжмани, кои би служеле како практично дејство или би довеле до унапредување на одредбите од овој член.

Член 19

Поврзани (заеднички) истраги

Државите-членки ќе ја разгледаат можноста за склучување билатерални или мултилатерални договори или договори во врска со работите коишто се предмет на истраги, обвинувања или правни постапки во една или повеќе држави, како и можностите вклучените надлежни органи да можат да формираат заеднички истражни тела. Во отсуство на вакви договори или аранжмани, споените истраги можат да бидат преземени со договор врз основа "од случај до случај". Вклучените држави-членки ќе обезбедат целосно почитување на суверенитетот на државата-членка на чија територија се спроведува истрагата.

Член 20

Специјални истражни техники

1. Ако е дозволено, според основните принципи на нејзиниот домашен правен систем, секоја држава-членка, според нејзините можности и под условите пропишани со нејзиното домашно право, ќе ги преземе сите неопходни мерки за да дозволи соодветна употреба на контролирана испорака и, онаму каде што е соодветно, за употреба на други специјални истражни техники, како што се електронското или другите форми на набљудување и прикриените операции, од нејзините компетентни органи на нејзина територија, заради ефикасно сузбивање на организираниот криминал.
2. За целите на истрагите на казнивите дела содржани во оваа Конвенција, државите-членки се охрабрани да склучуваат, кога тоа е неопходно, соодветни билатерални или мултилатерални договори или аранжмани за употреба на овие специјални истражни техники, во контекст на соработката на меѓународно ниво. Овие аранжмани ќе бидат усогласени и имплементирани во целост, согласно со принципот на суверенитет и еднаквост на државите, и ќе се применуваат стриктно, во согласност со договорените рокови од овие договори или аранжмани.
3. Во отсуство на договор или аранжман, како што е наведено во параграф 2 од овој член, одлуките за користење на специјални истражни техники на меѓународно ниво, ќе бидат донесени за секој случај одделно и може, доколку е потребно, да се земат предвид финансиските аранжмани и разбирања во врска со правната надлежност на заинтересираните држави-членки.
4. Одлуките за употреба на контролирана испорака на меѓународно ниво можат, со согласност на заинтересираните држави-членки, да вклучат и такви методи, како што се: навлекување и дозволување стоките непречено да го продолжат патот или да бидат отстранети или заменети, во целост или делумно.

Член 21

Трансфер на кривичните постапки

Државите-членки ќе ги разгледаат можностите за пренесување - од една во друга постапка - на гонењето на казнивото дело содржано во оваа Конвенција, во случај кога ваквиот трансфер е во интерес на спроведувањето на правдата, особено во случаите кога се инволвирани повеќе правосудни надлежности, во насока на концентрирање на гонењето.

Член 22

Отворање на криминално досие

Секоја држава-членка може да донесе легислативни или други мерки кои можат да бидат неопходни за - под одредени услови и со соодветни цели - да се земе предвид секоја претходна осуда на потенцијалниот сторител, со цел оваа информација да се употреби во кривичните постапки во врска со казнивото дело содржано во оваа Конвенција.

Член 23

Инкриминација на попречувањето на правдата

Секоја држава-членка ќе ја усвои легислативата и другите потребни мерки коишто можат да бидат неопходни за определување на следниве однесувања како казниви дела, во случај кога се извршени намерно:

- a) Употреба на физичка сила, закани, заплашување или ветување, нудење или давање на несоодветна предност, наговарање за лажно сведочење или спротивставување на сведочењето или обезбедување докази во рамките на постапката, во врска со извршувањето на казните дела содржани во оваа Конвенција.
- b) Употреба на физичка сила, закани или заплашување заради спротивставување на извршувањето на службената должност од страна на правосудните или полициските (law enforcement) лица, во врска со извршувањето на казните дела содржани во оваа Конвенција. Ништо во овој потпараграф не смее да го прејудиира правото на државите-членки да имаат легислатива која ќе ги заштитува другите категории јавни службени лица.

Член 24

Заштита на сведоците

1. Секоја држава-членка ќе усвои соодветни мерки, во рамките на нејзините средства за обезбедување ефикасна заштита од потенцијална одмазда или заканување на сведоците во кривичните постапки, кои сведочат во врска со кривичните дела според оваа Конвенција и, онаму каде што е соодветно, за нивните роднини и други блиски лица.

2. Мерките разгледани во параграф 1 од овој член можат да опфатат, меѓу другото, без прејудиирање на правата на бранителот, и вклучување на правото на задолжителен процес:
 - a) Утврдување на процедурите за физичка заштита на овие лица, како што е - до неопходен и можен степен - нивното пренесување на друго место, дозволување, тогаш кога е соодветно, за неоткривање или ограниченото давање информации во врска со идентитетот и местото на живеење на овие лица.
 - b) Обезбедување стандарди за докажување што ќе овозможат сведочењето на сведокот да биде дадено во околности во кои ќе се загарантира неговата безбедност - на пример, сведочење со примена на технички комуникативни средства, како што се видеоврски или други соодветни средства.
3. Државите-членки ќе го разгледаат склучувањето договори или аранжмани со другите држави заради релокација на лицата опишани во параграф 1 од овој член.
4. Одредбите од овој член ќе се однесуваат, исто така, и на жртвите - доколку тие се сведоци.

Член 25

Помош и заштита на жртвите

1. Секоја држава-членка ќе преземе соодветни мерки, во рамките на нејзините можности, за да обезбеди помош и заштита на жртвите на казнивите дела содржани во оваа Конвенција, особено во случај на закани за одмазда.
2. Секоја држава-членка, преку соодветни процедури, ќе обезбеди достапност до компензација и надомест за жртвите на казнивите дела содржани во оваа Конвенција.
3. Секоја држава-членка, во зависност од нејзиното домашно право, ќе овозможи гледиштата и грижата за жртвите да бидат презентирани и земени предвид во соодветните фази од кривичната постапка против сторителите на казнивите дела, на тој начин што нема да ги прејудиира правата на одбраната.

Член 26

Мерки за подобрување на соработката со полициските (Law enforcement) органи

1. Секоја држава-членка ќе ги преземе сите соодветни мерки за да ги охрабри лицата кои учествуваат или учествувале во организирани криминални групи:
 - a) Да обезбедат информации употребливи за компетентните органи за истражување и за документирање на ваквите работи, и тоа:
 - i) Идентитетот, природата, композицијата, структурата, локацијата или активностите на организирани криминални групи;
 - ii) Врските, вклучувајќи ги и меѓународните врски, со другите организирани криминални групи;
 - iii) Казнивите дела што ги извршиле или може да ги извршат организирани криминални групи.
 - b) Да им дадат вистинска, конкретна помош на надлежните власти, придонесувајќи за фаќањето на организирани криминални групи, нивните ресурси или приносите од криминал.
2. Секоја држава-членка ќе го има предвид обезбедувањето можности, во соодветни случаи, за ублажување на казната за обвинетото лице, кое обезбедува значајна соработка во истрагата или во гонењето за казнивото дело содржано во оваа Конвенција.
3. Секоја држава-членка ќе го има предвид обезбедувањето можности, во согласност со фундаменталните принципи на нејзиното домашно право, за давање имунитет од гонење на лицето кое остварува значајна соработка во истрагата или во гонењето за казнивото дело содржано во оваа Конвенција.
4. Заштитата на овие лица ќе биде како што е наведено во член 24 од оваа Конвенција.
5. Кога лицето наведено во параграф 1 од овој член се наоѓа во една држава-членка и може да оствари значајна соработка со компетентните органи на друга држава-членка, заинтересираните држави-членки можат да го земат предвид склучувањето договори или аранжмани, во согласност со нивното домашно право, разгледувајќи

ги потенцијалните одредби на другата држава за третманот опишан во параграфите 2 и 3 од овој член.

Член 27

Полициска (Law Enforcement) соработка

1. Државите-членки ќе соработуваат поблиску една со друга, согласно со нивните домашни правни и административни системи, за подигнување на ефикасноста на полициската (*Law Enforcement*) акција во спротивставувањето на казнените дела содржани во оваа Конвенција. Секоја држава-членка, пред сè, ќе усвои ефикасни мерки:
 - a) За зајакнување и, онаму каде што е потребно, за утврдување на каналите за соработка меѓу нивните надлежни органи, агенции или служби, во смисла на тоа да ја олеснат сигурната и брза размена на информации во врска со сите аспекти на казнените дела содржани во оваа Конвенција, вклучувајќи, доколку заинтересираните држави-членки сериозно веруваат во тоа, и врски со другите криминални активности.
 - b) За соработка со другите држави-членки при водењето истраги во врска со казнивите дела содржани во оваа Конвенција, во однос на:
 - i) идентитетот, местото на живеење и активностите на лицата осомничени за вклученост во ваквите казниви дела или откривање на други вклучени лица.
 - ii) движењето на приносите од криминал или на имотот кои потекнуваат од извршување на овие казниви дела.
 - iii) движењето на имотот, опремата или другите предмети кои се употребени или се настојувало да бидат употребени при извршувањето на овие казниви дела.
 - c) За да обезбеди, кога е соодветно, неопходни предмети или количества материи за аналитички или за истражни цели.
 - d) За да овозможи ефикасна соработка меѓу нејзините компетентни власти, агенции и служби и за да ја промовира размената на персоналот и на другите експерти, вклучувајќи и, во согласност со билатералните договори или аранжмани меѓу заинтересираните држави-членки, назначување на офицери за врска.
 - e) Размена на информации со други држави-членки за специфичните средства и методи употребени од организираните криминални групи, вклучувајќи и, онаму каде

е соодветно, правци и превозни средства и употреба на лажни идентитети, делумно или целосно фалсификувани документи или други средства за прикривање на нивните активности.

- f) Размена на информации и координирање на административните и на другите мерки земени како соодветни, заради брза идентификација на казнивите дела содржани во оваа Конвенција.
2. Со намера да се ефектуира оваа Конвенција, државите-членки ќе ја разгледаат можноста за влегување во билатерални и во мултилатерални договори или аранжмани за директна соработка меѓу нивните полициски (*Law Enforcement*) агенции, а онаму каде што ваквите договори или аранжмани веќе постојат, ќе се настојува тие да се подобрат. Во отсуство на овие договори или аранжмани меѓу државите-членки на кои се однесуваат, страните можат да ја сметаат оваа Конвенција како основа за меѓусебна полициска (*Law Enforcement*) соработка, во смисла на казнивите дела содржани во оваа Конвенција. Секогаш кога е соодветно, државите-членки ќе ги употребат - во целост - договорите или аранжманите, вклучувајќи ги и меѓународните или регионалните организации кои работат на зајакнување на соработката меѓу нивните полициски (*Law Enforcement*) агенции.
 3. Државите-членки ќе настојуваат да соработуваат на сите можни начини, за да одговорат на транснационалниот организиран криминал кој се реализира со употреба на современа технологија.

Член 28

Собирање, размена и анализа на информациите за природата на организираниот криминал

1. Секоја држава-членка ќе ги анализира, во консултација со научните и со академските институции, трендовите во организираниот криминал на нејзината територија, околностите во кои е присутен организираниот криминал, како и инволвираните професионални групи и технологии.
2. Државите-членки ќе го имаат предвид развојот и размената на аналитичките експертизи во врска со активностите на организираниот криминал - меѓу себе и преку меѓународните и регионалните организации. За таа цел, ќе се развиваат и ќе се применуваат соодветни заеднички дефиниции, стандарди и методологии.
3. Секоја држава-членка ќе ги разгледа можностите за мониторинг на нејзината политика, како и актуелните мерки за сузбивање на организираниот криминал и за проценка на нивната ефективност и ефикасност.

Член 29

Тренинг и техничка помош

1. Секоја држава-членка, до степен на неопходност, ќе иницира, развива или ќе ги подобрува специфичните тренинг-програми за нејзиниот полициски (*Law Enforcement*) персонал, вклучувајќи и обвинители, истражни судии и царински персонал, како и друг вид персонал одговорен за превенција, откривање и за контрола на казнивите дела содржани во оваа Конвенција. Овие програми можат да вклучуваат и назначувања и размена на лица. Во зависност од степенот дозволен од домашното право, програмите ќе се занимаваат со следново:
 - a) Методите употребени во превенцијата, откривањето и во контролата на казнивите дела содржани во оваа Конвенција;
 - b) Начините и техниките употребени од лицата осомничени за вклученост во казнивите дела содржани во оваа Конвенција, вклучувајќи ги и транзитните држави, како и соодветните контрамерки;
 - c) Следење на движењето на контрабандите;
 - d) Откривање и следење на движењето на приносите од криминал, имотот, техничките средства и другите средства и методи употребени при извршувањето на овие казниви дела и методите употребени за трансфер, прикривање или за преправање на овие приноси, имотот, техничките средства и другите средства, како и методите употребени за сузбивање на перењето пари и на другите видови финансиски криминал;
 - e) Собирање докази;
 - f) Контролни техники во слободните трговски зони и во слободните пристаништа;
 - g) Современа полициска опрема и современи техники, вклучувајќи и електронско набљудување, контролирани испораки и прикриени операции;
 - h) Методи употребени за сузбивање на транснационалниот организиран криминал, извршен преку употреба на компјутери, телекомуникациска мрежа или други видови современа технологија; и
 - i) Методи употребени заради заштита на жртвите и на сведоците.

2. Државите-членки ќе си помагаат една на друга во планирањето и во имплементирањето на истражувачките и на тренинг-програмите, дизајнирани да ја споделат стручноста во областите наведени во параграф 1 од овој член и за таа цел, исто така, ќе ги користат регионалните и меѓународните конференции и семинари за промовирање на соработката и за стимулирање расправа за проблемите од заеднички интерес, вклучувајќи ги и специјалните проблеми и потреби на транзитните држави.
3. Државите-членки ќе промовираат тренинг и техничка помош која ќе ја олесни екстрадицијата и заемната правна помош. Овој вид тренинг и техничка помош може да вклучи и јазичен тренинг, назначувања и размена на персоналот во централните органи или агенции со релевантни надлежности.
4. Во случај кога постојат билатерални или мултилатерални договори или аранжмани, државите-членки ќе ги јакнат, до степен на неопходност, напорите за максимирање на оперативните и на тренинг-активностите, во рамките на меѓународните и регионалните организации и во рамките на другите значајни билатерални и мултилатерални договори или аранжмани.

Член 30

Други мерки: имплементација на Конвенцијата преку економски развој и техничка помош

1. Државите-членки ќе ги преземат соодветните мерки за оптимална имплементација на оваа Конвенција, до можниот степен, преку меѓународна соработка, имајќи ги предвид негативните ефекти од организираниот криминал - за општеството во целина, а особено за постојаноста во развојот.
2. Државите-членки ќе вложат конкретни напори, до можен степен и во соработка една со друга, како и со меѓународните и со регионалните организации, со цел:
 - a) Да ја охрабрат соработката, на различни нивоа, со земјите во развој, настојувајќи да дојде до јакнење на капацитетите, со акцент на превенцијата и на борбата против транснационалниот организиран криминал.
 - b) Да ја зајакнат финансиската и материјалната помош и поддршката на напорите на земјите во развој за поефикасна борба против транснационалниот организиран криминал и да им помогнат поуспешно да ја имплементираат оваа Конвенција.
 - c) Да обезбедат техничка помош за земјите во развој и за земјите со економии во транзиција, да им помогнат во постигнувањето на нивните потреби за

имплементација на оваа Конвенција. Затоа, државите-членки ќе настојуваат редовно да даваат соодветни доброволни придонеси на сметка отворена специјално за оваа цел во фондот на Обединетите нации. Државите-членки, исто така, ќе ја разгледаат можноста, во согласност со нивното домашно право и со одредбите од оваа Конвенција, на наведената сметка однапред да префрлаат процент од парите или соодветна вредност од приносите од криминал или од конфискуваните илегални добивки;

- d) Да ги охрабрат и да ги уверат другите држави и финансиски институции - онаму каде што е можно - да им се придружат во напорите, согласно со овој член, за обезбедување на поголем број тренинг-програми и современа опрема за земјите во развој, со што ќе го помогнат остварувањето на целите од оваа Конвенција.
3. Онолку колку што е можно, овие мерки ќе бидат без прејудицирање на постојните договори за странска помош или на другите финансиски аранжмани за соработка на билатерално, регионално и на меѓународно ниво.
4. Државите-членки можат да склучат билатерални или мултилатерални договори или аранжмани за материјална или логистичка помош, имајќи предвид дека финансиските аранжмани неопходни за меѓународна соработка, обезбедени со оваа Конвенција, треба да бидат ефикасни и во превенцијата, откривањето и контролата на транснационалниот организиран криминал.

Член 31

Превенција

1. Државите-членки ќе настојуваат да ги развијат и да ги спроведат националните проекти и да ја утврдат и да ја промовираат најдобрата практика и политика за превенција на транснационалниот организиран криминал.
2. Државите-членки ќе настојуваат, во согласност со фундаменталните принципи на нивното домашно право, да ги намалат можностите организираните криминални групи во иднина да учествуваат во легални пазари со приноси од криминал, преку соодветни правни, административни и други мерки. Овие мерки ќе се фокусираат на:
 - a) Јакнењето на соработката меѓу полициските (Law Enforcement) агенции или обвинители и надлежни приватни ентитети, вклучувајќи ја и индустријата.

- b) Промоцијата на развојот на стандардите и на процедурите за обезбедување на интегритетот на јавните и значајни приватни ентитети, како и на кодексите за однесување за релевантните професии, особено на адвокатите, јавните нотари, даночните консултанти и сметководителите.
 - c) Превенција од злоупотреба од страна на организирани криминални групи при спроведувањето тендери водени од јавни органи и на субвенции и дозволи одобрувани од јавни органи - заради комерцијална активност.
 - d) Превенција од злоупотреба на правни лица од страна на организирани криминални групи. Овие мерки би можеле да вклучат:
 - i) Утврдување на јавни извештаи за правни и за физички лица вклучени во установувањето, менаџментот или финансирањето правни лица.
 - ii) Воведување можност за суспендирање - по наредба од суд или од други соодветни тела, за разумен временски период - на лицата осудени за казнивите дела содржани во оваа Конвенција, кои - согласно со наредбата - нема да можат да дејствуваат како директори на правни лица формирани на нивна територија.
 - iii) Водење на национални досиеја за лицата суспендирани од дејствување како директори на правни лица; и
 - iv) Размена на информациите содржани во досиејата наведени во потпараграфите (д) (i) (iii) на овој параграф, со компетентните органи на други држави-членки.
3. Државите-членки ќе настојуваат да ја промовираат реинтеграцијата во општеството на лицата осудени за казнивите дела содржани во оваа Конвенција.
4. Државите-членки ќе настојуваат периодично да ги проценуваат релевантните правни инструменти и административната практика, заради откривање на нивната ранливост од злоупотреба од страна на организирани криминални групи.
5. Државите-членки ќе настојуваат да промовираат јавна свест во врска со постоењето, причините, тежината и законите од транснационален организиран криминал. Информацијата може соодветно да биде раширена преку средствата за јавно информирање и таа ќе вклучува мерки за промовирање на јавното учество во превентирањето и во сузбивањето на овој криминал.

6. Секоја држава-членка ќе го информира Генералниот секретар на Обединетите нации за името и адресата на органот или на органите што ќе можат да им помогнат на другите држави-членки во развивањето на мерките за спречување на транснационалниот организиран криминал.
7. Државите-членки, тогаш кога е потребно, ќе соработуваат една со друга, како и со релевантните меѓународни и регионални организации, промовирајќи ги и развивајќи ги мерките содржани во овој член. Тоа подразбира учество во меѓународни проекти, чијашто цел е превенцијата на транснационалниот организиран криминал, на пример, со ублажување на околностите во услови кога одредени социјално маргинализирани групи се повредени од дејствувањето на транснационалниот организиран криминал.

Член 32

Конференција на Страните на Конвенцијата

1. Конференцијата на Страните од Конвенцијата има за цел да го подобри капацитетот на државите-членки за борба против транснационалниот организиран криминал и да ја промовира и следи имплементацијата на оваа Конвенција.
2. Генералниот секретар на Обединетите нации ќе ја закаже Конференцијата на Страните не подоцна од една година од стапувањето во сила на Конвенцијата. Конференцијата на Страните ќе ги прифати процедурата и правилата за спроведување на активностите опишани во параграфите 3 и 4 од овој член (вклучувајќи ги и правилата во врска со плаќањето на трошоците преземени во остварувањето на овие активности).
3. Конференцијата на Страните ќе се согласи со механизмите за остварување на целите наведени во параграф 1 од овој член, вклучувајќи:
 - a) Олеснување на активностите на државите-членки, според членовите 29, 30 и 31 од оваа Конвенција, вклучувајќи и охрабрување на мобилизацијата на доброволни прилози;
 - b) Олеснување на размената на информациите меѓу државите-членки за методите, примерите и трендовите во транснационалниот организиран криминал и за успешната практика за негово сузбивање;
 - c) Соработка со надлежните меѓународни и регионални организации и со невладините организации;

- d) Периодично разгледување на имплементацијата на оваа Конвенција;
 - e) Давање препораки за подобрување на оваа Конвенција и на нејзината имплементација.
4. За целта на параграф 3 (д) и (е) од овој член, Конференцијата на Страните ќе се стекне со неопходното знаење за мерките преземени од страна на државите-членки за имплементирање на оваа Конвенција и за тешкотиите на кои наидуваат, преку информации обезбедени од нив и преку дополнителни механизми за увид, коишто можат да бидат утврдени од Конференцијата на Страните.
5. Секоја држава-членка ќе ја обезбеди Конференцијата на Страните со информација за нејзините програми, планови и практика, како и за правните и за административните мерки за имплементација на оваа Конвенција, како што е барано од Конференцијата на Страните.

Член 33

Секретаријат

1. Генералниот секретар на Обединетите нации ќе ги обезбеди неопходните услови за Секретаријатот на Конференцијата на Страните на Конвенцијата.
2. Секретаријатот ќе:
 - a) Помага на Конференцијата на Страните, во остварувањето на активностите опишани во член 32 од оваа Конвенција, и ќе прави аранжмани, обезбедувајќи неопходна помош за сесиите на Конференцијата на Страните.
 - b) По барање, им помага на државите-членки во обезбедувањето информација за Конференцијата на членките, како што е предочено во член 32, параграф 5 од оваа Конвенција; и
 - c) Обезбедува неопходна соработка со Секретаријатите на релевантните меѓународни и регионални организации.

Член 34

Имплементација на Конвенцијата

1. Секоја држава-членка ќе ги преземе сите неопходни мерки, вклучувајќи и правни и административни мерки, во согласност со фундаменталните принципи на нејзиното домашно право, за да обезбеди остварување на нејзините обврски според оваа Конвенција.

2. Казнивите дела утврдени во членовите 5, 6, 8 и 23 од оваа Конвенција ќе бидат установени во домашното право на секоја држава-членка, независно од транснационалната природа или од вклученоста на организирана криминална група, како што е пропишано во член 3, параграф 1, од оваа Конвенција, освен до степенот кога член 5 од оваа Конвенција би барал вклучување на организирана криминална група.
3. Секоја држава-членка може да усвои попрецизни или построги мерки за превенција и за борба против транснационалниот организиран криминал од оние содржани во оваа Конвенција.

Член 35

Усогласување на разликите

1. Државите-членки ќе настојуваат да ги усогласат спротивностите во врска со толкувањето или остварувањето на оваа Конвенција - преку преговори.
2. Секоја спротивност меѓу две или повеќе држави-членки којашто се однесува на толкувањето или на остварувањето на оваа Конвенција што не може да биде решена со преговори во разумно време, по барање на една од државите-членки, ќе биде подложена на арбитража. Ако шест месеци по денот на барањето арбитража, државите-членки не се во можност да се согласат со организацијата за арбитража, секоја од овие држави-членки може да ја наведе разликата до Меѓународниот суд за правда, со барање во согласност со Статутот на Судот.
3. Секоја држава-членка може во времето на потпишување, ратификација, прифаќање или одобрување или приоѓање кон оваа Конвенција, да изјави дека таа не се смета за обврзана според параграф 2 од овој член. Другите држави-членки не можат да се повикаат на параграф 2 од овој член спрема државата-членка којашто ја има направено оваа резерва.
4. Секоја држава-членка која има направено резерва во согласност со параграф 3 од овој член може, во секое време, да ја повлече таа резервираност, со известување на Генералниот секретар на Обединетите нации.

Член 36

Потпишување, ратификација, прифаќање, одобрување и приоѓање

1. Конвенцијата ќе биде отворена за потпишување за сите држави од 12 до 15 декември 2000 година во Палермо, Италија, и подоцна во седиштето на Обединетите нации во Њујорк, до 12 декември 2002 година.
2. Оваа Конвенција, исто така, ќе биде отворена за потпишување од страна на регионалните економски интегративни организации, обезбедувајќи дека најмалку една држава-членка на оваа организација ќе ја потпише оваа Конвенција, во согласност со параграф 1 од овој член.
3. Оваа Конвенција е предмет на ратификација, прифаќање или одобрување. Инструментите за ратификација, прифаќање или одобрување ќе бидат депонирани кај Генералниот секретар на Обединетите нации. Една регионална економска интегративна организација може да ги депонира нејзините инструменти за ратификација, прифаќање или одобрување, доколку најмалку една од нејзините држави-членки постапила на тој начин. Во овој инструмент за ратификација, прифаќање или одобрување, оваа организација ќе го објави степенот на нејзината надлежност, почитувајќи ги одредбите содржани во оваа Конвенција. Оваа организација, исто така, ќе информира за секоја значајна измена во степенот на нејзината надлежност.
4. Оваа Конвенција е отворена за приоѓање на секоја држава или на секоја регионална економска интегративна организација, доколку најмалку една држава-членка е страна од оваа Конвенција. Инструментите за приоѓање ќе бидат депонирани кај Генералниот секретар на Обединетите нации. Во времето на приоѓање, регионалната економска интегративна организација ќе го објави степенот на нејзината надлежност, почитувајќи ги одредбите содржани во оваа Конвенција. Оваа организација, исто така, ќе информира за секоја значајна измена во степенот на нејзината надлежност.

Член 37

Релации со Протоколи

1. Оваа Конвенција може да биде дополнета со еден или со повеќе Протоколи.
2. Во смисла да стане Страна во Протоколот, државата или регионалната економска интегративна организација, исто така, мора да биде Страна во Конвенцијата.
3. Државата-членка на оваа Конвенција не е обврзана со Протоколот, освен ако таа стане Страна на Протоколот, во согласност со одредбите во врска со тоа.

4. Секој Протокол од оваа Конвенција ќе биде интерпретиран заедно со оваа Конвенција, имајќи ја предвид целта на тој Протокол.

Член 38

Стапување во сила

1. Оваа Конвенција ќе стапи во сила на деведесеттиот ден од денот на депонирањето на четириесеттиот инструмент на ратификацијата, прифаќањето, одобрувањето или приоѓањето. За целите на овој параграф, секој инструмент депониран од регионалната економска интегративна организација нема да биде броен како дополнителен во оние депонирани од страна на државите-членки на оваа организација.
2. За секоја држава или регионална економска интегративна организација, која го ратификувала, прифатила, одобрила или која пристапила кон оваа Конвенција по депонирањето на четириесеттиот инструмент, оваа Конвенција ќе стапи во сила на триесеттиот ден од депонирањето на надлежните инструменти од наведената држава или организација.

Член 39

Амандман

1. По истекот на пет години од стапувањето во сила на оваа Конвенција, државата-членка може да предложи амандман или да го поднесе до Генералниот секретар на Обединетите нации, кој веднаш потоа ќе го презентира предложениот амандман до државите-членки и до Конференцијата на Страните на Конвенцијата, заради разгледување и гласање во врска со предлогот. Конференцијата на Страните ќе ги вложи сите напори за да дојде до консензус за секој амандман. Ако сите напори не доведат до консензус, амандманот - како крајно средство - за да биде усвоен, треба да добие две третини од гласовите на присутните држави-членки кои гласаат на Конференцијата на Страните.
2. Регионалните економски интегративни организации, во работите што се во нивна надлежност, ќе го применат нивното право на глас, според овој член, со број на гласови еднаков на бројот на нивните држави-членки, кои се Страни на оваа Конвенција. Овие организации нема да го употребат нивното право на глас, доколку нивните држави-членки ги применат нивните и обратно.
3. Амандманот усвоен во согласност со параграф 1 од овој член е предмет на ратификација, прифаќање и одобрување од страна на државите-членки.

4. Прифатениот амандман, во согласност со параграф 1 од овој член, ќе стапи во сила деведесет дена по денот на депонирање на инструментот за ратификација, прифаќање или одобрување на овој амандман кај Генералниот секретар на Обединетите нации.
5. Штом ќе стапи во сила, амандманот ќе биде обврзувачки за оние држави-членки кои ја изразиле својата согласност да бидат обврзани со него. Другите држави-членки сè уште ќе бидат обврзани со одредбите на оваа Конвенција, како и со сите претходни амандмани што ги ратификувале, прифатиле или одобриле.

Член 40

Откажување

1. Државата-членка може да се откаже од оваа Конвенција со писмено известување до Генералниот секретар на Обединетите нации. Ова откажување ќе стане ефективно една година по денот на примање на известувањето од Генералниот секретар.
2. Регионалната економска интегративна организација ќе престане да биде Страна од оваа Конвенција тогаш кога сите нејзини држави-членки ќе ја откажат.
3. Откажувањето од оваа Конвенција, во согласност со параграф 1 од овој член, ќе значи и откажување од Протоколите.

Член 41

Место на чување и јазици

1. Генералниот секретар на Обединетите нации е назначен за чување на оваа Конвенција.
2. Оригиналот од оваа Конвенција, на која арапските, кинеските, англиските, француските, руските и шпанските текстови се целосно автентични, ќе биде депониран кај Генералниот секретар на Обединетите нации.